

Nattfolket

NATTFOLKET

Copyright © Isa Schöier 2026

Omslagsillustration: Jonnie Holmberg

Omslagsformgivning: Hanna Säll Everö

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2026

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@bonniercarlsen.se

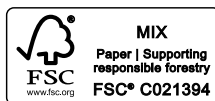
www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7981-193-8

Tryck: ScandBook, EU 2026

Tryckning: 1

Isa Schöier

NATTFOLKET

**BONNIER
CARLSEN**

KAPITEL 1

SONYA VET ATT NATTFLICKAN inte ska lämna några spår. Sonya vet att hon inte ens behöver tänka på henne. Men hon gör det ändå, tänker på henne hela tiden. Varje dag. Ända sen pappa tog henne åt sidan och sa: »Lyssna Sonya, det är nånting jag måste be dig om. Bli inte arg nu. Det är ingen stor sak. Men du måste börja dela.«

Visst förstår hon att hon är den enda i familjen som kan. Hon är ju den som har ett eget rum. Men ingen annan i Sonyas klass delar. Alla bor trångt förstås, och inte alla har en egen säng ens, hon vet flera som drar ut madrasser och sover på golvet bredvid sina föräldrars sängar. Men de delar inte. De har inte någon från natt-

folket som kommer och sover i deras säng när de är i skolan på dagarna.

»Hur vet du det?« frågar brorsan när hon håller fast honom vid vägkorsningen på morgonen och tvingar honom att prata. »Hur vet du att ingen annan delar?«

Hans röst är konstig. Hög och låg samtidigt. Som om han vill överrösta oväsentet runtomkring och ändå undvika att någon förstår vad de pratar om. Sonya ser på hans sätt att titta överallt utom just på henne att han skäms. För att de tydligen har fått det så fattigt att de inte har råd att ha sitt ynkliga krypin för sig själva längre. Och hon ser på honom att inte ens han vet varför de måste börja dela. Kanske har pappa gjort något misstag på sitt arbete? Kanske har allting bara blivit dyrare och trängseln blivit värre?

Det är fullt med folk i morgonrusningen och Tamash vrider sig ur hennes grepp. Han ska i väg till universitetet och vill visst inte att hon frågar mer. Hon vet redan att hon inte ska prata om det i klassen, inte ens med Mio. Egentligen

är det underligt. Nattfolket gör också nytta sägs det, när någon lärare eller annan vuxen för en gångs skull nämner dem. De arbetar på nätterna och tar hand om allt skräp i staden. De är lika mycket värda som alla andra, de är bara annorlunda. Behöver andra saker, sägs det. Men alla behöver sova när de inte arbetar och den här staden är redan full.

Så vi delar på platserna. Sonya tänker tanken motvilligt. Vi delar på sängarna och det borde inte vara något att skämmas för men det är det. Sonya skäms så mycket att hon drar upp huvan på regnrocken även om det inte regnar. För det är bara de som *måste* dela som gör det. Och nu måste hon, fast hon inte vill.

Hon skyndar uppför trapporna till mellanskolans våning. Det är tur att hon har Mio ändå. De har känt varann sen alltid och går i samma klass. Det är en liten grupp, inte fler än sextiofyra elever och hon kan nästan alla namnen. Ändå är det mest Mio och hon. Det är som att det är enklast så. Kanske är de bara

vana vid varann eller så är de verkligen vänner. Sonya vet inte säkert. Så hon säger ingenting av allt det hon går och tänker på. I stället står hon och hänger i räcket och lyssnar när Mio maler på om deras lärare. Mest pratar han om Franken, teknikläraren, som gick rakt förbi dem igår under genomgången. Han gick igenom vilka yrken de skulle kunna få och hur viktigt det var med fler specialister som kunde laga solcellerna.

»Det kan bli du ... eller du ...«, härmar Mio. »Och han pekade på alla utom på mig. Jag menar han ska väl inte få oss att känna oss betydelselösa, ska han det?«

Mio stryker bort luggen som han har sparat hur länge som helst utan att den verkar komma ikapp resten av håret. Sonya blir alldeles ställd när hon ser att det är tårar i Mios ansikte.

»Han vill bara att vi ska tänka«, säger hon och släpper taget om räcket. »Han är en bra lärare och du är en bra elev.«

Sonya vet med sig att hon inte är bra på att ge uppskattning. Hon kommer inte på vad hon

ska säga mer utan tittar ner på sina stövlar och de står tysta en stund. En svag doft av desinfektionsmedel kommer från övervåningen. Några äldre elever som har städdag är på väg ner och Sonya flyttar sig för att inte stå i vägen. Sen svarar Mio.

»Du är alltid en så bra kamrat.«

Sen blir det tyst igen. Men det är tur att hon har Mio, det är det.

KAPITEL 2

SONYA STRÄCKER SIG FÖRSIKTIGT ännu högre och håller hårt i stegen när hon tar ner de gula regnrockarna som hänger på tork under snedtaket utanför fönstret. Det har blivit sen eftermiddag och fastän rockarna inte är riktigt torra än måste småbarnen ha skyddskläderna när de går hem, och det är Sonya och Mio som ansvarar.

Mio håller i stegen eftersom han är rädd för höjder, det är alltid Sonya som klättrar. Det sticker ut ett tak från våningen under också så det går inte att falla hela vägen ner. Men hon vill inte ramla och skada sig alls, inte ens lite. Hon vet hur platserna på sjukvåningarna behövs till annat än barn som inte tänker sig för. Det har kommit ännu fler klasser med småbarn nu sen

de stängde av husen norr om avloppen så de får hänga kläderna i två rader. Mio håller i stegen och berättar roliga historier för att Sonya inte ska tänka på hur långt ut hon sträcker sig.

»Har du hört den där om råttan?« säger han och skrattar så att han släpper stegen med ena handen. »Han som trodde han var en människa och ville jobba på Byrån?«

»Håll i stegen, Mio!« svarar Sonya, och fast hon nog borde skratta gör hon inte det.

På vägen hem från skolan tänker hon på uppskattning igen. Hon bara måste bli bättre på det. För ger man ingen får man ingen. Hela sitt liv har hon hört de orden. Ger man ingen uppskattning får man ingen tillbaka. Hon undrar om det är därför hon måste börja dela. För att någon tycker att hon inte bidrar tillräckligt som det är.

När hon var liten var det annorlunda. På grund av mamma och Starship. Nu längtar

Sonya hem till sitt rum, sin säng och till plaststjärnorna hon har i taket ovanför kudden. De som mamma satte upp innan hon reste i väg med det första stora stjärnskeppet. Men det är många år sen nu, och all den där uppskattningen som hennes familj fick för att mamma var en av pionjärerna, den har liksom ebbat ut. Det var länge sen de ens hörde någonting från Starship och det verkar som om Byrån nuförtiden inte bryr sig om att hitta några nya planeter.

Hon tränger sig fram mellan alla människokropparna under taken och springer till och med en bit utanför, trots att man inte får. Hon får regn på sig, tills en man ropar åt henne att ta skydd. Då gör hon som han säger och tränger in sig.

»Tack för hjälpen!« ropar hon till mannen som ropar något tillbaka, men vad hör hon inte för orden försvinner i allt oväsen. Att hon var ett lydigt barn kanske. Eller att hon lyssnade bra.

Själv har hon svårt att hitta de där orden. Det blir så stelt. Som idag efter skolan med Mio.

»Du är en bra vän«, fick hon ur sig. Sen blev det tyst.

»Du också«, svarade Mio till slut. »Du är också en bra vän.« Och sen vände han sig om och gick åt sitt håll. Sonya vet att Mio är besviken. De andra i klassen har alltid fler saker att säga till varann. De får aldrig slut på idéer som hon.

Nu längtar hon ännu mer efter sitt eget rum. I hissen upp har hon en klump i halsen. För just idag kommer det inte att vara hennes eget rum längre. Nattflickan kommer att ha varit där. Kommer att ha sovit i hennes säng. Kommer att ha tittat på hennes stjärnor. Sonya vet att hon inte ska tänka på henne. Men hon gör det ändå. Så mycket att hon nästan missar att gå av på sin våning. Ingen säger någonting fast de känner henne och vet vart hon ska, det är bara hissdörrarnas varningssignal som får henne att kasta sig ut i sista ögonblicket.

KAPITEL 3

DET HAR REDAN BÖRJAT SKYMMA på återvinningsanläggningen när Aki tar sig an den första högen av trasiga batterier och skrapar bort den ärgiga, giftiga geggan som har läckt ut. Hon brukar inte behöva ta batterierna så ofta, de äldre puttast oftast undan henne när högarna delas ut. Även om hon säger att hon är femton år för att ingen på Byrån ska hålla på och fråga efter föräldrar så genomskådar de äldre sorterarna henne. »Du är bara barnet, ta det här i stället«, säger de. Och så skyfflar de i väg några lådor med metallskrot åt hennes håll. Som om de själva inte spelade någon roll.

Men ikväll är hon ensam i sitt arbetslag. Den nya, hon som luktar så mycket svett och som

började i förrgår natt, har skickat ett meddelande att hon är sjuk. »Säg att jag lovar att jag kommer imorgon», säger rösten. »Håll min plats.«

Men Aki vet inte om hon kan hålla plats till någon hon inte känner. De behöver vara flera för att klara alla arbetslagets lådor. Och gubben med snälla ögon och arga händer, han är visst död. Eller borta i schaktet i alla fall. Där de sjuka hamnar. Kanske är den nya också där nu.

Aki är glad att hon är kvar i staden och arbetar. Hon bryr sig inte om att hon får ta batterierna för hon har sina handskar som hon fått av gamla Vashennika och som håller för allting. Tidigt på morgonen går hon förbi hamnbassängen och sköljer handskarna rena efter nattens arbete, och om det finns ett element där hon sover ser hon till att de torkar till kvällen igen. De är hennes dyrbaraste ägodelar. Och lakanen förstås, som ligger nerpackade i ryggsäcken som står vid hennes fötter. Man ska inte ta med sig väskor till arbetsstationen egentligen men alla gör det ändå. Ingen vill bli

av med sina lakan. Biljetten till att få stanna uppe i staden och dela. Sova i en säng och slippa schaktet. Krypa ner någonstans där det är varmt och torrt. Kanske till och med få tvätta sig i varmvatten om man har tur och delar med någon som låter en använda badrummet.

Det finns andra skäl också till att Aki vill slippa schaktet. Men det är inget som hon tänker på i natt. För nu bara skrapar hon och sorterar. Låter rörelserna bli en rytm. Försöker strunta i hur hon mår. Försöker låta bli att må. Hon fantiserar om flickan i vars säng hon sov för några timmar sen. Hon har säkert kommit hem för länge sen, gjort läxor kanske. Läst i någon av alla böckerna på hyllan bredvid sängen. Det är första gången som hon delar med någon i sin egen ålder. Sonya, som flickan heter, är tolv år och verkar tycka om rosa. Hon har i alla fall en hel rad med tröjor som hänger på galgar mitt i det lilla rummet och nästan alla har något rosa i sig. Rosa blommor, eller rosa fyrkanter, eller enfärgat. Så mycket rosa att man nästan drunknar i det och börjar drömma mardrömmar.

Eller man skulle drömma mardrömmar om man var någon annan än Aki. För hon drömmer inte mardrömmar. Aki bara sover när hon ska sova och arbetar när hon ska arbeta. Natt efter natt. Den lilla klockan hon har om fotleden ser till att påminna henne när det är dags att byta. Hon har tur som fick den fast hon egentligen inte borde räknas som vuxen och få ha en egen. Den tänker åt henne, på det som hon själv inte orkar tänka på. Tiden. Alla timmarna som är kvar av hennes pass som nyss har börjat.